

După un roman de Frances Hodgson Burnett

Grădina secretă

Cuprins

1. Nu mai are cine.....	7
2. Mary este găsită.....	13
3. Domnișoara Mary cea îndărătnică.....	17
4. Singuratica Mary.....	21
5. Ținutul mlăștinos.....	29
6. Martha.....	33
7. Plânsetul din coridor.....	41
8. Plânge cineva.....	47
9. Cheia grădinii.....	51
10. Măcăleandrul îi arată calea.....	54
11. Cea mai bizară casă.....	58
12. Dickon.....	62
13. Cuibul mierlei.....	69
14. „Aș putea primi niște pământ?“.....	75
15. „Eu sunt Colin“.....	84
16. Un tânăr rajah.....	97
17. Construirea cuibului.....	104
18. „Ba nu!“.....	110
19. Isteria.....	119
20. „Musai să ne grăbim“.....	125
21. „A sosit!“.....	130
22. „Voi trăi o veșnicie!“.....	137
23. Ben Weatherstaff.....	143
24. Când apuse soarele.....	150
25. Magia.....	155

Cuprins

26. „Lasă-i să râdă!“.....	163
27. Perdeaua.....	168
28. „E mama!“.....	174
29. În grădină.....	178
30. Grădina cea vie.....	180
31. Dezvăluirea secretului.....	190

Capitolul 1

Nu mai are cine

Atunci când Mary Lennox a fost trimisă la conacul Misselthwaite să locuiască împreună cu unchiul ei, toată lumea zicea despre ea că era cel mai urâtel copil văzut vreodată. Avea un chip mic și îngust, un trup slab și firav, părul subțire și deschis la culoare și o expresie acră. Și părul, și fața îi erau galbene fiindcă se născuse în India și, dintr-un motiv sau altul, întotdeauna fusese bolnavă. Tatăl ei, el însuși bolnav, lucrase pentru guvernul englez și fusese mereu ocupat. Mama ei fusese o mare frumusețe, care nu-și dorea decât să meargă la petreceri și să se distreze cu oameni veseli.

Imediat după naștere, o dăduse în grija unei *ayah*¹, căreia îi explicase foarte clar că, dacă dorea să îi facă pe plac lui Mem Sahib², trebuia să țină copilul cât mai departe de ea. Când avea șase ani, era tiranică și foarte egoistă. Tânăra guvernantă englezoaică ce venise să o învețe să citească și să

¹ În fostele colonii britanice, fată în casă, guvernantă, în special de origine indiană (n.t.)

² Femeie albă cu rang înalt, care trăia în India, soția unui oficial britanic (n.t.)

scrie o displăcea atât de tare, încât după trei luni a demisionat. Apoi, veniseră alte guvernante în locul ei, dar și acestea au plecat, în și mai scurt timp decât prima. Astfel că, dacă Mary nu ar fi vrut cu adevărat să știe să citească, nu ar fi învățat niciodată nici măcar literele.

Într-o dimineață infernal de călduroasă, când avea cam nouă ani, se trezi foarte supărată și se înverșună și mai tare când văzu că servitoarea care stătea lângă pat era nu era *ayah* a ei.

- Ce cauți aici? o întrebă pe străină. N-ai voie aici. Trimite-mi-o pe *ayah* a mea, se răsti la ea.

Femeia păru speriată, și doar se bâlbâi puțin, spunând că *ayah* nu putea veni.

Se întâmpla ceva misterios în acea dimineață. Nimeni nu-i spunea nimic și *ayah* a ei nu mai venea. În cele din urmă, ieși în grădină și începu să se joace singură sub un copac, lângă verandă. În tot acel timp, își alimenta furia și mormăia în sinea ei ce urma să-i spună lui Saidie și în câte feluri avea s-o boscorodească când avea să se întoarcă: „Scroafă! Scroafă! Fiică de scroafă!” zicea, pentru că asta era cea mai mare insultă pe care o puteai aduce unui băștinaș.

O auzi pe mama ei ieșind pe verandă cu cineva. Era cu un tânăr blond, stăteau în picioare și vorbeau încet și ciudat. Mary îl cunoștea pe bărbatul acela. Era un tânăr ofițer, despre care auzise că

tocmai sosise din Anglia. Fetita se uita lung, când la el, când la mama ei. Mereu făcea asta, ori de câte ori apuca s-o vadă, pentru că Mem Sahib, cum îi spunea Mary cel mai adesea, era o ființă foarte înaltă, delicată și frumoasă și purta rochii încântătoare.

Avea părul mătăsos și cârlionțat, nasul mic, delicat și disprețuitor și ochi mari care râdeau tot timpul. Toate hainele ei erau vapoase și pluteau, iar Mary zicea că erau pline de danteluri. În acea dimineață păreau și mai înțesate de broderii, dar ochii nu-i râdeau deloc. Mari și speriați, se ridicau implorator spre figura albă a ofițerului.

- E chiar atât de rău? O, chiar este? o auzi Mary spunând.

- Înfiorător, răspuse tânărul cu o voce tremurândă. Înfiorător, doamnă Lennox! Ar fi trebuit să plecați spre dealuri de două săptămâni.

Mem Sahib își frângea mâinile.

- O, știi că ar fi trebuit! strigă ea. Am rămas doar ca să mă pot duce la stupida aia de petrecere. Ce nesocotită am fost!

Chiar în acel moment, din apartamentele servitorilor răzbătu un vaiet atât de răsunător, încât femeia îl apucă pe tânăr de braț, iar Mary încremeni, tremurând până-n măduva oaselor. Vaietul devenea din ce în ce mai înnebunitor.

- Ce-i? Ce-i? icni doamna Lennox.

- A murit cineva, răspuse tânărul ofițer. Nu mi-ați spus că a izbucnit printre servitorii noștri.

- N-am știut! strigă Mem Sahib. Veniți cu mine! Veniți cu mine!

Se întoarse și fugi în casă.

După aceea se întâmplaseră lucruri cumplite și misterul acelei dimineți îi fusese explicat și lui Mary. Holera izbucnise în cea mai fatală formă a sa și oamenii mureau ca muștele. *Ayah* căzuse la pat peste noapte și din pricina morții ei boceau servitorii în colibe.

Până a doua zi mai muriseră încă trei servitori și alții fugiseră de spaimă. Toată lumea era cuprinsă de panică și se murea în toate bungalow-urile.

În haosul și zăpăceala de-a doua zi, Mary se ascunse în camera copiilor și fu uitată de toată lumea. Își petrecu multe ore acolo, ba plângând, ba dormind. Știa doar că oamenii erau bolnavi și că auzea sunete misterioase și înspăimântătoare. O dată, se duse în salon, pe care-l găsi pustiu, cu toate că pe masă era o cină neterminată, iar scaunele și farfuriile arătau de parcă fuseseră date la o parte în grabă, atunci când mesenii se ridicaseră brusc de la masă, din cine știe ce motiv. Copila mănca niște fructe și câțiva biscuiți, iar de sete bău un pahar plin cu vin, aproape neatins. Era dulce și habar n-avea că era tare. Vinul o ameți

și abia-și mai putea ține ochii deschiși, așa că se așeză pe pat și, o vreme, nu mai știu de niciunele.

Când se trezi, nu mai auzi nici voci, nici pași și se întrebă dacă nu cumva se vindecaseră toți de holeră și se terminase necazul. De asemenea, se întreba cine avea să o mai îngrijească acum, că *ayah* murise. Urma o altă *ayah* și poate avea să afle noi povești.

Mary se cam săturase de cele vechi. Nu plânse la moartea îngrijitoarei ei. Nu era un copil afectuos și nu-i păsase niciodată de nimeni.

Capitolul 2

Mary este găsită

Zgomotul, alergătura de colo colo și boce-tele din cauza holerei o speriaseră și era furioasă că nu părea să-i pese nimănui dacă ea mai trăia sau nu. Toată lumea era prea isterică să se gândească la o fetiță pe care nu o îndrăgea nimeni. Părea că, atunci când oamenii aveau holeră, nu-și mai aduceau aminte decât de ei înșiși. Însă, dacă se însănătoșeau cu toții din nou, cu siguranță cineva avea să-și amintească și s-o caute.

Cu toate acestea, nu veni nimeni, iar ea stătea și aștepta în casa care părea să devină din ce în ce mai silențioasă. Auzi un foșnet pe rogojină și, când se uită spre podea, văzu un mic șarpe care înainta și o privea cu ochii ca două nestemate. Nu se temea de el, fiindcă era o biată ființă inofensivă, care nu avea de gând să-i facă nimic, ci doar se grăbea să iasă din cameră. Se strecură pe sub ușă sub privirile ei.

Imediat după aceea auzi pași în curte și apoi pe verandă. Erau pași de om și niște bărbați intrară în bungalow, vorbind pe un ton scăzut.

Mary stătea în mijlocul camerei când se deschise ușa câteva minute mai târziu. Părea urâtă

și supărată, se încruntase fiindcă începuse să i se facă foame și se simțea rușinos de neglijată. Primul bărbat care pătrunse în încăperea era un ofițer masiv, pe care-l văzuse demult discutând

cu tatăl ei. Părea obosit și îngrijorat, dar, când o văzu, tresări și făcu un salt înapoi.

- Barney! strigă el. E un copil aici! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Doamne Dumnezeule, cine o fi?

- Sunt Mary Lennox, răspuse fetița, care se îndreptă bătos de spate.

Deja îl considera pe acest individ foarte nepoliticos, din cauză că numise bungalow-ul tatălui ei „un loc ca ăsta”.

- Am adormit în timp ce toată lumea se lupta cu holera și tocmai ce m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

- E copilul care nu a fost găsit! exclamă bărbatul și se întoarse spre însoțitorii lui.

- Chiar a fost uitată aici!

- De ce-am fost uitată? întrebă Mary, bătând din picior. De ce nu vine nimeni la mine?

Tânărul pe nume Barney se uită la ea cu tristețe. Lui Mary i se păru că omul chiar clipea pentru a-și masca lacrimile.

- Of, biată copilă! spuse el. Nu mai are cine să vină.

Acesta fu modul straniu și brutal în care află Mary că nu mai avea nici tată, nici mamă, că aceștia muriseră și fuseseră transportați în timpul nopții, că cei câțiva servitori băștinași care nu muriseră părăsiseră casa cât de repede putuseră,